

Алиана Стойнова

Чуждъ свѣтъ

Смирена и плаха прекрачихъ азъ прага
на чуждия свѣтъ.
Душа ми подгисната въ страшно мълчание
погръпна отъ хладъ. . .

Азъ спрѣхъ се. Огледахъ — наоколь Забравата
и миръ непознатъ.
И тръгнахъ пакъ. . . Бързахъ преследвана сякашъ
въ заспалия свѣтъ.

Безмълвнитъ кръстове бдѣха въ забвение
надъ мъртвия градъ.
На вѣчния сънъ вѣвъ покоя тъй чужда
бѣхъ въ чуждия свѣтъ.

Босякъ

Малкиятъ скулпторъ

О, питашъ ме, татко, защо съмъ съсь длето,
защо съмъ въ ржката съсь тежкия чукъ,
защо го оглеждамъ граничния камъкъ,
що дира отъ него, защо съмъ азъ тукъ?

Незная, но нѣщо къмъ него ме тика,
въ школото и въ къщи вечъ нѣмамъ покой,
въ полянага тука, другъ образъ азъ виждамъ
гранитния камъкъ, ахъ, чуденъ е той!

Забия ли въ него острото длето,
отвърща ми сладко съ крещящи си викъ,
о мило детенце, о удрай по силно,
труди се, ще станешъ ти скулпторъ великъ!

Ив. Петровъ

Младостъ

Младо сърдце затрепѣло
въ гърдъ юнашка вѣрна,
заиграло и заклело
мойта младостъ черна.

Вечеръ слѣзна отъ гората
право на чешмитъ,
дано срѣщна тамо Ката
негде изъ момитъ.

Гледамъ, страдамъ — ней я нѣма,
ехъ, дано я зърна,
китка цвѣте да ѝ взема
и въ гора завърна.

Сърдце бие ще изкочи
пуста моя младостъ,
кръвта буйно заклоочи,
нѣма мойта радостъ.

**Сътрудниците на списанието могатъ
да се абониратъ чрезъ кореспонден-
цията си, като изпратятъ абонамента
въ гербови марки.**

Редакцията съобщава на читателитъ си, че стих.
отъ Ас. Калояновъ „Подъ сѣнката на града“ печатано
въ миналия брой се препечати отъ сборката му „На От-
крито“ съ негово съгласие.

КРИТИКА

Н. Поповъ

За „Два свѣта“ отъ брой 1

Творбата „Два свѣта“ отъ К. Миловановъ, има
претенциитъ на разказъ и то написанъ въ духа на но-
вия художественъ реализъмъ.

Но, азъ мисля съвсемъ друго.

Преди всичко, горното произве- ение не е разказъ,
защото всѣки запознатъ съ най-елементарнитъ правила
на литературнитъ видове, ще разбере това. Разказъ не
може да бѣде произведение, написано сухо, съ прото-
колно предаване на съдържанието, безъ всѣкаква кар-
тинностъ и емоционалностъ.

Не отричамъ, че въ „Два свѣта“ има известна
идея, която е основната мисль на произведението. Но
тази идея, вследствие на криво разбиране или липса на
способностъ е изразена крайно скучно и неумѣло. И
само туй имаме на лице — идея. Но гола идея, колкото
и да е правдива, дълбока, бледнѣе предъ друга такава,
но украсена съ необходимитъ художествени срѣдства.
Тѣзи последнитъ, именно ще накаратъ читателя да по-
чувствува удоволствие, естетическа наслада, да разбере
чувствата на геройтъ, тѣхнитъ болки и благодарение на
това, основната мисль на автора оказва върху му го-
лumo въздействие.

Крайната цель на едно художествено произведение
е, да подействува върху интелектуалната страна на чи-
тателя. Съ това можемъ да си обяснимъ успѣха на без-
смърнитъ творби на Шекспиръ, Гьоте, Русо, Волгеръ,
Юго, Зола, Горки, Толстой и др.

Ако обаче, това произведение е напечатано съ
съкращения, то другъ въпросъ.

Но и това говори въ ущрѣбъ на Миловановъ. За-
щото като позволява да се печататъ само резюмета на
неговитъ творби, по които съвсемъ не може да се сѣди
за творческитъ му способности, той вреди на себе си.
Но може би желанието да печати, безъ да обръща се-
риозно внимание, именно какво — нѣщо много важно за
всѣки начеващъ писателъ — е толкова голѣмо, щото
не му дава възможностъ, да се позамисли по горния
въпросъ.

В. Николова

Разказътъ „Младото даскалче“ отъ
Руйко Г. Стойловъ

Преди всичко този разказъ прави впечатление съ
избора на сюжета. Младиятъ авторъ не се е ровилъ въ
модерна и извратенъ животъ на града или столицата,
а се е спрѣлъ на единъ сюжетъ, взетъ изъ миналия жи-
вотъ на селянитъ въ западнитъ крайнини на нашето оте-
чество. Съ чистъ и увлѣкателенъ езикъ той ни рисува
живота, разбиранията и нравитъ на ония добри и твърди
българи, които сж основата на нашата държава. Геройтъ
му сж мили и близки намъ. Въ обрисовката на характе-
ритъ имъ проличава голѣмата любовъ на автора къмъ
тѣхъ. По подборъ на сюжета разказътъ „Младото да-
скалче“ отъ Р. Г. Стойловъ може да се опредѣли като
чисто битовъ разказъ. Дребнитъ смѣтки на селянина, го-
лѣмата зависимостъ на даскалчето отъ неговия баща; де-
тинската му свенливостъ, пазарлъцитъ по кръчмитъ при
цаненето на даскала, всичко това ни е дадено така ху-
баво и сполучливо, че можемъ да се радваме, че единъ
младъ и начинающъ писателъ е тръгналъ по стѣжкитъ
на голѣмитъ български писатели.

Пожелавамъ на г-нъ Стойловъ трудъ, постоянство
и любовъ къмъ дѣлото, на което служи.